ВЪ ЗАПАЛЕНИЯ ГРАДЪ

Приюти ме, Звездомира, въ свойта свилена порфира.
Вижъ: навънъ нощьта трепери въ сини лунни свѣтлини.
Приюти ме въ полумрака, че азъ знамъ: смъртьта
ме чака
тая нощь въвъ мойта кула тамъ надъ градскитѣ стени.

Азъ отивамъ. Три удари. Тамъ сѫ всичкитѣ боляри,
слушай: боенъ шумъ отъ шпаги, звънъ отъ счупени
стрели.
Тѣ се биятъ срѣдъ пожара и умиратъ подъ ханджара,
Тѣ се биятъ, а въвъ боя дъждъ отъ копия вали.

Приюти ме, Звездомира, въ свойта свилена порфира,
поднеси ми топли устни, че въ настръхналата сѣчь,
синъ на кървава родина, азъ победно ще загина,
може би, отъ вражи ударъ — може би, отъ своя мечъ.